

4 Δεκεμβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΚΡΟΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΙΑΓΚΟΣ Δ. ΠΑΛΑΙΟΜΥΛΙΤΗΣ,

Εφεσείων,

ν.

ΤΡΟΧΑΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5938).

Αμελής οδήγηση κατά παράβαση των Άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου (Ν. 86/72) — Σύγκρουση οχημάτων σε διασταύρωση κυρίου δρόμου με πάροδο όταν ο εφεσείων εισήλθε στον κύριο δρόμο από την πάροδο με αποτέλεσμα να φράξει την πορεία του παραπονομένου — Η συμπεριφορά του εφεσείοντα υποδήλωνε έλλειψη της προσήκουσας επιμέλειας για την ασφάλεια τρίτων που χρησιμοποιούσαν το δρόμο — Το κριτήριο για καθορισμό της αμέλειας είναι αντικειμενικό και συναρτάται με την οδήγηση και τα εξωτερικά της γνωρίσματα — Επικύρωση της καταδίκης.

5

10

Μέθη — Δεν αποτελεί αφ' εαυτής απόδειξη αμελούς οδήγησης.

Τα γεγονότα και οι νομικές αρχές που εφάρμοσε το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την έφεση κατά της καταδίκης, σχιαγραφούνται από τις πιο πάνω εισαγωγικές σημειώσεις.

15

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

20

Σωκράτους ν. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 1,

Βίττη ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 31,

25

Θεοφάνους ν. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 160,

Knell v. Αστυνομίας (1994) 2 Α.Α.Δ. 51.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

- 5 Έφεση εναντίον της καταδίκης από το Γιάγκο Παλαιομυλίτη ο οποίος κρίθηκε ένοχος στις 30 Σεπτεμβρίου, 1994 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 22086/91) στην κατηγορία της αμελούς οδήγησης κατά παράβαση των Άρθρων 8 και 19 του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου (Ν. 86/72) και καταδικάστηκε από Γιασεμή, Ε.Δ. σε £35,- πρόστιμο.

Μ. Πισσάς, για τον Εφεσεύοντα.

- 15 *Π. Κληρίδης, για την Εφεσίβλητη.*

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Γ.Μ. Πικής, Π.

- 20 **ΠΙΚΗΣ, Π.:** Ο εφεσεύων προσβάλλει την καταδίκη του για αμελή οδήγηση (άρθρα 8 και 19 του Ν.86/72) για τρεις λόγους οι οποίοι καθορίζονται στην ειδοποίηση έφεσης και αναπτύχθηκαν ενώπιόν μας, τους ακόλουθους:

- 25 “1. Ηγνοήθη παντελώς η κατηγορηματική κατάθεση του αυτόπτου μάρτυρος κατηγορίας υπαστυνόμου Στ. Θεοδώρου.

- 30 2. Παρηγνωρίσθη η γενομένη 3 φορές αλκοτέστ στον μάρτυρα κατηγορίας αρ. 3 που κατεδικάσθη δι’ υπερβολικήν ταχύτητα.

- 35 3. Παρηγνωρίσθησαν οι ύβρεις και απειλές κατά του εφεσεύοντος υπό των συνοδών του μαρτ. αρ. 3.”

- Μόνο ο πρώτος λόγος σχετίζεται με την καταδίκη. Το κριτήριο για τον καθορισμό της αμέλειας είναι αντικειμενικό. Δεν συναρτάται με τους υποκειμενικούς παράγοντες, που προσδιορίζουν τις δυνατότητες του οδηγού για επιμελή οδήγηση, αλλά με αυτή τούτη την οδήγηση και τα εξωτερικά της γνωρίσματα. Επέδειξε ή όχι, ο οδηγός, την επιμέλεια για την ασφάλεια των άλλων, που επέβαλλαν εξ αντικειμένου τα γεγονότα της υπόθεσης. (Βλ. *Σακράτους v. Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 1, Βίττη v. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 31, στη σελ. 37. Θεοφάνους v. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ.*

160. *Derek Knell v. Αστυνομίας* (1994) 2 Α.Α.Δ. 51, και δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα.) Συναρτάται ο προσδιορισμός της απαιτούμενης επιμέλειας, από τα δεδομένα της τροχαίας και τη φροντίδα που εύλογα αναμένεται από πρόσωπο που βρίσκεται στη θέση του οδηγού, να επιδείξει, για την ασφάλεια των άλλων προσώπων που χρησιμοποιούν το δρόμο. 5

Η μέθη επηρεάζει, αναμφιβόλως, την ικανότητα του οδηγού για ασφαλή οδήγηση και συνιστά αυτοτελές αδίκημα. Δεν αποτελεί όμως αφεαυτής απόδειξη αμελούς οδήγησης. Στην προκείμενη περίπτωση, το θέμα που εγείρεται με το δεύτερο λόγο έχει μόνο θεωρητική σημασία, γιατί το άλκοτεστ στο οποίο υποβλήθηκε ο παραπονούμενος ήταν αρνητικό. 10

Και ο τρίτος λόγος είναι εξίσου άσχετος με την καταδίκη. Η κακή διαγωγή που επέδειξαν, κατά τον ισχυρισμό του εφεσεϊόντα, οι συνεπιβάτες του παραπονούμενου προς αυτόν μετά το δυστύχημα δεν αλλοιώνει τον τρόπον με τον οποίο οδηγούσε το αυτοκίνητό του. 15

Ο μόνος λόγος, ο οποίος άπτεται της καταδίκης, είναι ο πρώτος. Ο Υπαστυνόμος Θεοδώρου υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων που οδήγησαν στη σύγκρουση των οχημάτων του εφεσεϊόντα και του παραπονουμένου. Αντίθετα με τους ισχυρισμούς του εφεσεϊόντα, η μαρτυρία του κ. Θεοδώρου όχι μόνο δεν παραγνωρίστηκε, αλλά σ' αυτή θεμελιώνεται σε μεγάλο βαθμό η καταδίκη του εφεσεϊόντα, όπως ορθά υπέδειξε ο κ. Κληρίδης. 20 25

Προκύπτει από τη μαρτυρία του κ. Θεοδώρου, όπως διαπίστωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο, ότι ο εφεσεϊών εισήλθε στη Λεωφόρο Καντάρας, τον κύριο δρόμο, στον οποίο διακινείτο ο παραπονούμενος, όταν το όχημα του τελευταίου ήταν πλησίον της διασταύρωσης, με αποτέλεσμα να του φράξει την πορεία, γεγονός που προοιωνίζε τη σύγκρουση που επακολούθησε μεταξύ των δύο οχημάτων. Η είσοδος του εφεσεϊόντα στη λεωφόρο από την πάροδο, παρενέβαλε εμπόδια στην άσκηση του δικαιώματος διακίνησης του παραπονουμένου στον κύριο δρόμο και υποδήλωνε έλλειψη της προσήκουσας επιμέλειας για την ασφάλεια τρίτων που χρησιμοποιούσαν το δημόσιο δρόμο. 30 35 40

Η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.